

Ravenzwart bloed

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver.

Deze thriller is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontstaan uit de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Ravenzwart bloed

Kim Verheugen

Auteur: Kim Verheugen
Coverillustratie: Kim Verheugen
Coverontwerp: Kim Verheugen
Correcties: Paula Segveld-Bergsma

ISBN:9789402190861

© Kim Verheugen 2019

www.kimverheugen.com

Facebook: Kim Tikt

Auteur van:

Als het roodborstje haar kleur verliest - 2017

De wijven van Vijf- 2017

Scherven brengen echt geluk! -2018

Ravenzwart bloed - 2019

Ravenzwart bloed is op twee shortlists geplaatst voor de juryprijs van een Indie Award. De literaire prijs voor selfpubbende auteurs. Voor beste boek en meest verrassende plottwist.

In april werd ze gekozen uit de laatste drie en won het boek de Indie Award voor meest verrassende plottwist.

Proloog

De stem in haar hoofd vertelt haar wat ze moet doen. Ze weet echter niet of de stem in haar hoofd oprecht is. Wie is er nog te vertrouwen? Allemaal zijn ze schuldig. Zelfs degene die haar met geen vinger aangeraakt hebben. De stem zegt haar te vluchten. Maar waarom? Ze heeft geen idee wat er gebeurt. Wel dat ze nu echt in gevaar is. Groot gevaar. Even is ze gedesoriënteerd. Wat net nog een kakofonie van geluiden en indrukken was, is nu een angstaanjagende stilte die pijn doet aan haar oren. De klok lijkt de laatste minuten van haar leven aan te geven met zijn -normaal rustgevende - getik. Haar hand gaat langs de lambrisering van de muur. Schuifelend volgt ze die tot de scherpe pijn in haar teen zegt dat ze een openstaande deur heeft gevonden. Haar lichaam dwingt haar tot stilstand. Ze is buiten adem. Als ze nog één stap naar voren doet en de deur nog iets verder open trekt, dan kan het als schuilplaats fungeren en haar misschien wat extra veiligheid bieden. Haar rug raakt al snel de muur. Kon ze nog maar een klein stukje naar achter. De deur kan niet verder. Als hij een beetje oplet, dan ziet hij haar alsnog. Wild veegt ze een traan uit haar gezicht alsof ze zichzelf toespreekt dat het nu niet de tijd is om te huilen. Ze bemerkt de plakkerige substantie op haar hand. Ook op haar andere hand zit het. Het voelt vies en klef. Ze houdt niet van vies en klef. Haar pyjama is het enige dat ze voorhanden heeft.

Als ze verschrikt een kreet laat ontsnappen, slaat ze snel haar handen voor haar mond. Ze kan de substantie op haar handen nu ook ruiken. Ze voelt gal in haar mond opkomen en onderdrukt de behoefte om over te geven. De smaak maakt dat ze zich nog

slechter voelt. Met ingehouden adem luistert ze naar de geluiden die nu uit de keuken lijken te komen. Hij gooit met dingen en schreeuwt dat hij haar zal krijgen. Ze hoort hem steeds in een ander vertrek. Zijn gedrag is anders dan anders. Dit keer is hij er niet op uit om haar pijn te doen en te straffen. Hij is woedend en wil meer. Iets zegt haar dat hij dit keer niet zal stoppen en zelfs hun bloedband zal haar geen genade geven.

‘Tess?’ hoort ze hem met de duivelse valsheid die ze alleen uit zijn stem herkent zeggen. ‘Ik ga je krijgen, Tess.’ Met een ruk kijkt ze op. Tess... hij gaat achter Tess aan. Ik moet naar haar toe, denkt ze. Hij mag niet bij haar komen. De angst is groot, maar ze moet naar haar toe. Voorzichtig doet ze een stap naar voren en komt ze uit haar schuilplaats. Meteen doet ze weer een stap terug als ze het grote vleesmes ziet. Er is een andere deur opengegaan. De intense duisternis is verruild door een zwak schijnsel, maar het is nog steeds te donker om goed te kunnen zien. Het weinige licht, wat er door de andere deur schijnt, weerkaatst op het lemmet. Het is niet het metaal dat glimt. Behoedzaam loopt hij langs de deur waarachter ze verscholen zit. Hij mompelt zacht wat in zichzelf. Een rilling trekt over haar ruggengraat. Het ligt niet aan de kou of aan de dunne pyjama die ze aan heeft. Ook dat het drijfnaat lijkt te zijn draagt niet bij aan het koude gevoel. Het is zijn stem en het gezicht dat erbij hoort, wat ze in gedachten kan zien. Ze is al zo lang bang voor hem. Zal ze niet gewoon uit haar schuilplaats stappen en hem geven wat hij wil? Met een beetje geluk maakt hij het af en hoeft ze nooit meer om te gaan met de pijn en de vernedering. Wat maakt het nog uit? Haar ziel is toch al gebroken. Tess... Nee ze moet haar beschermen. Zij kan niet tegen hem op.

Een klik. De oh zo herkenbare klik van het omdraaien van de sleutel. Hoewel elk zintuig in haar op scherp staat, heeft ze niet gemerkt dat hij verder was gelopen. Hij is nu bij de kelder. Dit

betekent dat de weg naar boven vrij zal zijn. Ze kan bij Tess komen. Snel schiet ze uit haar schuilplaats en sluipt op haar tenen naar de deur. Vlak voor ze er is stoot ze een vaas van het tafeltje. De prachtige vaas waar zelden bloemen in stonden. Nog net op tijd vangt ze hem op en kijkt trillend met de vaas in haar handen richting de kelder. Ze moet exact weten waar hij is en draait haar hoofd een kant op in de hoop dat ze wat kan horen. Zonder geluid te maken zet ze de vaas terug en vervolgt haar weg. Hij heeft de lamp in de kelder aangedaan. Het vage licht dat het peertje verspreidt geeft de gang een lichtgouden gloed en zorgt ervoor dat ze het aandurft. Steun zoekend bij de muur sluipt ze, in tegenovergestelde richting, de gang op. In de spiegel bij de trap ziet ze in haar ooghoek haar spiegelbeeld. Ze schrikt en doet een stap terug. Dat wat ze ziet, komt niet overeen met hoe ze zich voelt. Ze heeft geen pijn, maar haar witte pyjama is rood van het bloed en haar zwarte haren hangen in plakkerige slierten om haar hoofd. Bloed... overal bloed. Haar handen tasten haar lichaam af, maar ze vindt niets. Waar komt dat bloed dan vandaan? Tess. Oh nee, Tess... zou hij haar al te grazen hebben genomen? Ze rent naar de trap en staat met een ruk stil als ze beseft dat ze de derde trede van onder is vergeten...

Het is te laat. Ze hoort hem al de kelder uit stormen, gillend dat hij haar zal krijgen. Ze bevriest. Haar lichaam lijkt niet meer te doen wat zij wil. Eigenlijk zou ze nu moeten vluchten, maar haar voeten lijken vastgenageld op de trap. Afwisselend kijkt ze naar boven en naar beneden, inschattend welke kant ze op moet. Ze wilde naar Tess, maar nu lijkt die optie niet zo ideaal meer. De keuze wordt voor haar gemaakt als ze hem met het grote vleesmes om de hoek ziet komen. Gillend rent ze verder de trap op, maar haar bewegingen lijken vertraagd. Al voor ze beseft dat ze het niet gaat redden voelt ze zijn hand die haar stopt en kijkt ze naar het mes

dat in haar lijf verdwijnt. Pijn voelt ze niet. Wel de afschuw als ze in zijn kille, bloeddorstige ogen kijkt en de kou die ze voelt als het leven uit haar glijdt.

Langzaam verdwijnt de duisternis uit haar ogen. Het licht wordt feller en warmer. Ook de kou en de weeïge geur van bloed verdwijnt. Ze hoort het geluid van een muziekdootje. De zachte tonen fluisteren in haar oren. Op de achtergrond klinken kinderstemmen. Is dat Tess die ze hoort? Twee spelende meisjes. Ze kan de omgeving nog niet zien. Het lijkt wel mistig op een warme zomerdag. Is zij één van die spelende kinderen? Is de ander Tess? Een warm gevoel overvalt haar. Een gelukkig gevoel dat zich meester maakt van haar hele lijf. Even de ogen dicht, even alles vergeten. Genieten! Luisteren naar het gelach van de meisjes.

Als het deuntje van het muziekdootje langzamer gaat spelen klaart de mist op. Ze zijn het... Haar hand gaat even door haar eigen ravenzwarte haar. De muziek vermengt zich met de zuivere kinderstemmen tot de laatste noot zacht wegebt.

Tess

Eindelijk...de werkdag zit erop. Ze schopt haar schoenen uit, ploft op de bank en met één beweging gooit ze de bos bloemen die ze voor de deur vond op de salontafel. Ook de post die ze van de mat had gevist gooit ze erbij. Meteen komen haar drie beesten aangerend. Tuk, de hond met maar één oor, Harrie, een poes met drie poten en de dove kater Miep. Tess geeft elk dier een kriebel en een knuffel en probeert dan haar post te openen. Haar oog valt op de bos bloemen.

‘Bah...Chrysenten. Ben ik de enige die een gruwelijke hekel heeft aan dit soort onkruid?’ Er zit een kaart aan met op de voorkant een schreeuwerig bloemenportret.

‘Natuurlijk, hoe kan het ook anders...Chrysenten.’ Op de achterkant ziet ze het sierlijke handschrift van haar buurvrouw: Lieve Tess, ik ben nu weg. Fijn dat je op de katten wilt passen. De sleutel ligt onder de bloempot. Dag. Mevrouw Willemse.

‘Pff, lekker handig. Dat is de plek waar elke inbreker als eerste kijkt,’ mompelt Tess en ze gooit de kaart aan de kant. ‘Wie wil er wat lekkers?’ roept ze vervolgens tegen haar roedel. De beesten rennen naar de keuken. De arme driepotige Harrie wordt daarbij, zoals altijd, genadeloos omvergelopen. Tess loopt terug naar de salontafel, kijkt nog even naar de bloemen en pakt ze vervolgens op om ze zonder pardon in de vuilnisbak te gooien.

Als Tess de voerbakjes heeft gevuld gaat haar telefoon. Afwezig zet ze de etensbakken één voor één op de grond en neemt op.

‘Met Tess...’

‘Hé schoonheid, zullen we wat gaan drinken in de stad?’

‘Hai Machiel, ik was eigenlijk van plan om een keer thuis te blijven en wat in huis te doen.’ Ze hoort het zichzelf zeggen en het verbaast haar dat ze niet echt enthousiast is om met Machiel uit te gaan. Wat is dat toch met me? Heb ik weer een relatie en dan reageer ik als een ijskonijn.

‘Ah, nu niet zo saai doen, ik haal je op en dan gaan we even op het terras van de Pineut een biertje drinken. Toe, het is zulk mooi weer...’

‘Nou vooruit, maar niet te lang.’

‘Ja ja, zorg nu maar dat je klaar bent, ik ben er zo!’

Snel trekt ze andere kleren aan en schudt, voor zover dat mogelijk is, de twijfels van zich af. Ligt het aan het drammerige en dominante karakter van Machiel of wil ze in hem kwaliteiten zien die hij niet bezit? Waarom voelt ze zich bijvoorbeeld zo op haar gemak bij haar collega Max en zo niet op haar gemak bij Machiel? ‘Duh... misschien omdat hij hartstikke gay is misschien?’ spreekt ze zichzelf vermanend toe. Niet veel later hoort ze zijn auto stoppen bij haar voordeur en daarna zijn hand op de claxon.

‘Hai, schoonheid,’ zegt hij als hij het portier open gooit.

‘Hoi.’ Ze geeft hem een snelle zoen.

‘Ik wil eigenlijk ergens anders heen dan naar de Pineut.’

Ze kijkt hem verbaasd aan. ‘Oh ja? Waar naartoe dan?’

‘Ik ken een restaurant in de buurt van de hei, maar eerst wil ik nog ergens stoppen. Ik hoop dat je met me mee wilt, het betekent nogal wat voor me.’

Daar gaan we weer, denkt ze. Eigenlijk zou ze nee moeten zeggen en uit moeten stappen. Ze is duidelijk genoeg geweest toen ze had gezegd dat ze niet te lang van huis wilde zijn. De ernst waarmee hij naar haar kijkt doet vermoeden dat hij ergens mee zit. Ze heeft echter al vaker gemerkt dat hij haar lijkt te manipuleren om zijn zin

te krijgen. Hij doet het uiterst geraffineerd en net niet erg genoeg om haar te irriteren. Steeds als de twijfels beginnen te komen doet hij iets wat haar raakt en waardoor ze het onvermijdelijke weer uitstelt. Tess besluit hem het voordeel van de twijfel te geven.

‘Oké, zeg maar. Ik ga wel mee.’

‘Het is de begraafplaats.’ Hij kijkt strak voor zich uit en ze vraagt zich af waarom hij daar naartoe wil.

‘Vandaag is het de sterfdag van mijn moeder en ik wil bij mijn ouders twee kaarsjes achterlaten, vind je dat oké?’

‘Zijn ze beiden overleden dan?’

‘Ja. Ze zijn vlak na elkaar overleden, wil je mee?’

‘Eh, ik heb al gezegd dat ik mee zou gaan, ik had alleen niet aan een begraafplaats gedacht.’ Tess is niet een persoon die je op een begraafplaats zal zien. Niets heeft ze met de dood, al is wel bijna haar hele familie overleden. Ze is nooit op de begraafplaats geweest, ook niet toen haar familieleden naar hun laatste rustplaatsen werden gebracht. Door omstandigheden heeft ze maar om één persoon kunnen en willen rouwen en dat was haar tweelingzusje. Het gemis van haar zus is iets wat ze maar met moeite een plek kan geven. Een bezoek aan haar graf zal daarbij zeker niet helpen. Ze hoeft geen graf te bezoeken om iemand te herdenken. Machiel denkt daar duidelijk anders over, hij wil een kaarsje branden voor zijn ouders. Tess heeft zich afgesloten voor gevoelens als deze, ze is hard geworden. Het verwacht haar soms hoe gemakkelijk ze over dit soort issues heen kan stappen. Wat haar betreft is een bezoek aan het graf van zijn ouders een beetje suf, maar ze kan niet over zijn gevoelens oordelen. Hij kan er ook niets aan doen dat haar gevoelens voor haar ouders net zo warm zijn als ijsskoude vloeibare stikstof.

Zodra ze bij de begraafplaats aankomen, voelt Tess een koude rilling over haar rug lopen en neemt een teug adem. Machiel pakt

haar bij de arm en duwt haar met zachte hand de juiste kant op. Het eerste stuk is het oude gedeelte. De graven zijn overwoekerd door mos en onkruid. Ze zien er verweerd uit, wat je ook zou verwachten bij zulke oude graven. Hij lijkt elk graf met aandacht te bekijken en hoe verder ze komen, hoe moderner en jonger de stenen zijn.

Machiel babbelt wat over de zin van begraven of cremieren. Tess luistert maar half naar wat hij zegt. Deze plek geeft haar een onbehaaglijk gevoel en eigenlijk zou ze het liefst weg willen. Machiel dwingt haar te stoppen en pakt haar kin beet. Nu moet ze wel luisteren.

‘Ik wil naast jou liggen als we later oud en dood zijn, Tess.’

‘Allemachtig, klets niet zo stom, kunnen we naar het graf van je ouders gaan, ik heb het wel gehad hier.’

‘Zo... waar komt dat vandaan? Soms kan je echt als een feeks reageren zeg. Bezemsteel vergeten of zo?’

Het gezicht wat hij trekt maakt weer dat ze zich schuldig voelt. Waarom? Waarom moet hij haar nou juist meenemen naar een begraafplaats?

‘Sorry. Ik voel me niet op mijn gemak hier en je doet alsof we een setje zijn. Dat benauwt me. Ik dacht dat we het rustig aan zouden doen.’

‘Natuurlijk zijn wij een setje. Ik hou van je en ik wil geen minuut meer zonder je zijn en dat laat ik ook niet gebeuren.’

‘Wauw, Machiel... we zijn pas een paar maanden samen. Ik vind toch wel dat je erg hard van stapel loopt.’ Ze wordt overvallen door de angst dat Machiel in het geheel niet de man is die hij lijkt te zijn. Of zijn het toch haar eigen malle gedachten? Ze is zelf nog helemaal niet zover. Wat haar betreft zitten ze nog in de snuffelfase. Ligt het allemaal niet gewoon aan haar en zijn haar verwachtingen wat mannen betreft te hoog? Moet ze het een kans geven of luisteren naar haar gevoel? Tess kan best wel wat

kwaliteiten van Machiel opnoemen die fijn zijn, maar is het uiteindelijk genoeg? Ze kijkt hem nog eens aan. Hij ziet er aantrekkelijk en verzorgd uit. Het blonde haar en de wat kakkerige kleding passen wel bij hem. Maar past hij ook bij haar?

‘Je zei laatst dat je ouders overleden zijn. Liggen ze ook hier?’ Ze schrikt van zijn vraag. ‘Zou kunnen.’

‘Hoe bedoel je? Wat is dat nou voor een antwoord?’

‘Ik heb geen leuke jeugd gehad, denk ik. Ik weet er niet veel meer van.’

‘Maar...’

‘Niks te maren, Machiel. Ik wil het er niet over hebben. Ik weet er niet veel van en wat ik wél weet is niet tof, dus houd er over op, wil je? En ga vooral niet doen alsof ik zielig ben, want dat ben ik niet.’ Machiel kijkt haar fronsend aan. Zijn gezicht spreekt boekdelen. ‘Sorry, nu reageer ik weer zo lelijk. Dat wil ik helemaal niet, maar als je wat met mij wilt, dan zal je moeten accepteren dat ik niet graag over mijn familie praat. Sterker nog... ik praat helemaal niet over ze.’

Machiel knikt en slaat een arm om haar heen. Hij lijkt het te begrijpen, denkt ze. Maar iets in haar zegt dat deze man zich niet zo snel gewonnen geeft. In stilte lopen ze verder en bij het graf aangekomen zet Machiel de kaarsjes neer.

‘Mam, Pap...Dit is Tess.’

Serieuus?, denkt Tess. Mij voorstellen aan je dode ouders? Ik weet niet of ik dit wil horen. Ze schuift met haar schoenen over het pad en kijkt wat gegeneerd om zich heen. Ze wil hier weg en wel snel ook. Straks hoort ze nog een stem uit het graf komen. ‘Jongen, eet je wel goed? Je ziet er zo pips uit.’ Als ze even bij het graf hebben gestaan, spoort ze Machiel aan om weg te gaan.

Niet veel later zitten ze in een alleraardigst restaurant dat uitkijkt over de hei. Machiel heeft voor haar een rosé besteld en voor

zichzelf een biertje. Tess merkt dat ze haar glas nog niet leeg heeft en hij al het tweede biertje bestelt. Het irriteert haar, al weet ze niet waarom. Ze besluit er niets van te zeggen, maar ze hoopt wel dat hij straks nog in staat is om te rijden. Voor de zekerheid houdt zij het maar bij één glas wijn. Dan kan zij rijden als hij te teut is.

Ze keuvelen over van alles en nog wat en Tess kan niet anders zeggen dan dat het een aangename avond is geworden. Sterker nog: Machiel heeft haar weer diverse keren positief verrast, waardoor hij toch weer haar hart beroerde.

Tegen de ochtend stapt ze uit bed en schuifelt slaapdrongen naar haar toilet. Huh?, denkt ze als ze net op de wc zit. Ik was toch bij Machiel blijven slapen? Haar hoofd bonkt. Hoe? Wat? Wanneer? Wanneer is ze dan thuis gekomen? Haar gedachten gaan alle kanten op, maar ze kan zich echt niets herinneren dat verklaart waarom ze nu thuis is. Ze ziet haar kleren en schoenen op de overloop liggen. Haar tas ligt op de trap. Een halve nacht geleden was ze met Machiel naar zijn huis gegaan. Zoals ze al had voorspeld, had ze aan het einde van de avond zijn autosleutels overgenomen en hen beiden veilig naar zijn huis gebracht. Ze weet nog dat ze wat gedronken hebben en uiteindelijk in zijn bed zijn beland. Tussen dat moment en dit moment zit één groot vraagteken.

Tess pakt een doosje met paracetamol, neemt er twee uit en slikt de pillen weg met een slok water. Als ze haar mond droogt met de bovenkant van haar hand ziet ze iets wat niet klopt. Op haar pols zit een blauwe plek.

‘Hmm...Machiel is kennelijk toch niet zo fantasieloos als ik dacht,’ mompelt ze. Iedereen zou hiervan op zijn minst overstuur raken, maar Tess niet. Ze reageert zoals ze altijd zou reageren: alsof het haar niets doet. Nu ze naar haar andere pols kijkt ziet ze ook daar een blauwe plek die rondom haar vel kleurt.

Inka

Als ik naar haar keek zag ik een engeltje. Een mooi, tener meisje met een spierwitte huid en gitzwart haar. Ik zag mezelf. Ik hield van mezelf, maar nog meer van haar. Ze was zo mooi en zo lief. Ik kon daar soms zo kwaad om worden. Ik heb me altijd verloren gevoeld. Ik kon niet met haar en niet zonder haar. En toen ik haar bijna kwijtraakte, toen verloor ik mezelf echt. Lang heb ik niet geweten wat ik met haar aan moest... Ik verwachtte dat ze uiteindelijk haar leven zou verkloten. Zelfs toen ze me kwijt was geraakt gebeurde dat niet. Het was alsof ik nooit bestaan had.

Toen we klein waren wilde ik haar zien als mijn tweelingzusje, mijn evenbeeld, mijn steun en toeverlaat. Wat ik echter steeds meer zag was het lievelingetje van mama en de enige waar ze wél voor opkwam. Het kind dat wél beschermd werd voor papa en mijn broer.

Ons gezin was de spiegel van het kwaad. Iedereen was op een bepaalde manier slecht. Het was alsof ons bloed geïnfecteerd was door een monsterlijk virus. We kregen er allen mee te maken. Er was geen ontkomen aan. Hoe ouder we werden, hoe meer dit virus ons veranderde in walgelijke mensen. Tess dacht dat het slechte in onze genen zat. Dat het normaal was wat er bij ons thuis gebeurde. Het was onze waarheid en ons leven. We hadden geen idee hoe het er in andere gezinnen aan toe ging. Zijn genen slechte of goede bouwstenen? Hoe is het mogelijk dat er zoveel genen in ons zaten die zowel liefdevol als compleet duivels waren?

Was ik maar nooit geboren... Ik heb er niet om gevraagd om geboren te worden. Als het aan mij had gelegen was ik blijven steken in de pijpleiding. Toch vonden ze het nodig om na die ellendige Alex en na die draak van een Lieke nog een kind te verwekken. Helaas voor hen werden het er twee. Zeg maar nee, dan krijg je er twee. Tess en ik leken sprekend op elkaar en in een normaal leven zouden we de liefste baby's zijn geweest die je ooit had gezien. Na ons werd mam nog één keer mama. Mama van David.

Ach, schattige, lieve David. Het kind dat te jong was om al verpest te worden. David was een lief kind, een oude ziel zouden ze het noemen. Liefkozend noemden we hem vaak Daaf. Hij was ook echt lief. Hij deed ons geen kwaad. Daaf was niet een standaard peuter met peutergrillen, driftbuien en al die ellendige periodes die die irritante peuters kunnen hebben. Nee, Daaf was een kijker. Dit kind zat de hele dag met zijn knuffeldoekje in de hand te kijken. Alleen maar kijken. Hij was degene die alles zag. Alle nare dingen. Praten deed hij nog niet en dat kon hij volgens mij ook niet. Of hij had sneller dan wij geleerd dat geluid maken in ons huis een doodzonde was.

Het eerste wat je bij ons als kind leerde was niet huilen. Hoeveel pijn het ook deed.

Mijn andere broer, Alex, was helaas niet de broer die je wilde hebben. Hij liep niet bepaald over van broederlijke liefde. Nee, het soort liefde dat hij gaf was fout, in en in fout. Het liefste zou je hem meteen het graf in trappen. Had iemand dat maar gedaan, dan had ik misschien nog een leven gehad.

Alex was een jongen van vijftien. Een kopie van mijn vader. Geen van ons leek op de melkboer en zeker Alex niet. Pap was een slechte man. Alex was echter duivels, zo verknipt. Als we het hebben over zwart bloed, nou hij bezat er liters van! Het bloed dat

door zijn aderen stroomde was zo zwart als ons haar: ravenzwart. Hij speelde een spelletje en de inzet was hoog. Wij waren de inzet, wij waren zijn mikpunt. Lieke, Tess en ik. We waren zijn speelgoed en ik voel de paniek weer opkomen.

Lieke, hun tweede kind, was een vals secreet. Daarna kwam ik, samen met mijn tweelingzusje Tess. Lieke verstopte zich altijd en we konden haar nooit vinden. Vaak wist ze als eerste dat Alex thuis was gekomen en was ze meteen verdwenen. En wij maar zoeken. Pap wilde altijd dat het hele gezin beneden klaar stond om hem te begroeten. Daar hadden we nooit zin in, want meestal nam hij klappen als cadeau mee naar huis. Gelukkig kreeg Alex de meeste, maar ook wij meisjes moesten het vaak ontgelden. Pap maakte er geen geheim van dat hij Alex maar een rotjoch vond. De enige mening van pap waar we het wél mee eens waren.

Alex was een naarling, maar Lieke kon ook punten scoren. Lieke was een gemeen, achterbaks monster en ik was vaak bang voor haar. Om zelf geen slaag te krijgen, had Lieke een plan bedacht. Ze verklapte altijd wat wij gedaan hadden en dan waren wij natuurlijk het haasje.

Als pap niet gedronken had hadden we meestal een goede dag, behalve mam want die moest dan vaak met hem naar hun slaapkamer. Wij werden op zo'n moment voor de televisie gezet, wat we wel leuk vonden. We keken graag naar spannende kinderseries. We fantaseerden dat we ook op onderzoek uitgingen in het bos. Alleen Tess was altijd irritant, die wilde naar tekenfilms kijken.

Tess, Tess, dat domme wicht. Ze snapte nooit wat Alex van haar wilde en ze dacht dat mama haar beschermde. Dat deed ze natuurlijk wel, want mij haalde ze nooit weg uit de kamer van Alex als hij me pijn deed. Tess deed ook altijd raar tegen mij. Ze wilde nooit met me spelen en kon uren bezig zijn met tekeningetjes

maken. Zelfs het beslagen raam moest eraan geloven. Als het volgeklad was wachtte ze tot het weer volkomen mat was geworden door stoom en begon ze opnieuw. Als ik mee wilde tekenen, ging ze weg om wat anders te doen.

Soms kwam ze ineens naar me toe en sloeg ze haar armen om me heen. Meestal wist ik niet wat ik moest doen en liet ik het gebeuren. Het voelde ook wel fijn om een knuffel te krijgen en er niets voor gedaan te hebben. Ik was vaak boos op haar, maar toch hield ik het meest van haar. Ik denk dat ik ook van mama hield. En van David.

Tess

Ze komt net onder de douche vandaan als haar telefoon gaat. Aan de nummerherkenning ziet ze dat het Machiel is en met een zucht neemt ze op.

‘Hé, Tess...’

‘Hai, Machiel?’ Omdat ze niet helemaal snapt wat er gebeurd is, begroet ze hem vragend.

‘Eh...Ik ben iets te ver gegaan vannacht, sorry.’ Tess kijkt naar de blauwe plekken op haar polsen en vermoed inderdaad dat hij te ver is gegaan, maar hoe?

‘Iets?’

‘Ja, ik had je niet vast moeten binden. Ik weet niet wat me bezielde. Ineens wilde ik het zo graag.’

‘Wat dan? Je wilde plotsklaps alle controle over mij? Heb ik niet gezegd dat ik dat niet wil?’ Ze kan zich echt niets meer herinneren van gisternacht. Waarom niet? Iets in haar zegt dat ze hem er niet mee weg moet laten komen.

‘Jemig, je moet er ook geen big deal van maken. Het was echt niet nodig om op deze manier weg te gaan.’

‘Weet je, ik denk dat het allemaal te ver gaat. Jij houdt duidelijk van iets waar ik niet van hou en ik geloof dat we het hier maar bij moeten laten.’

‘Wat bedoel je?’

‘Wat ik zeg, dat we het hierbij moeten laten. Ik zie niet dat dit gaat lukken tussen ons.’

‘Tess...Tessie...Je zegt nu iets wat je niet wilt zeggen. Ik zeg

toch sorry? Kom, laat me het goed maken.'

'Nee Machiel. Ik wil niet meer en ik ga nu naar mijn werk, oké?'

'Alsjeblijft, doe dit niet. Je overdrijft nu echt.'

'Ik weet niet of ik overdrijf, ik ga nu naar mijn werk. Doei.'

Resoluut verbreekt Tess de verbinding en stopt haar mobiel in haar kontzak. Ze roept Tuk, de hond, en pakt haar fiets.

'Jij mag even een lekker potje rennen jongen, dat is goed voor je.' Tuk vindt rennen naast de fiets heerlijk. Hij staat meteen enthousiast te springen zodra hij begrijpt wat de bedoeling is. 'Ho ho...even wachten kerel, ik moet eerst de poezebeesten van Mevrouw Willemse nog eten geven.'

Met een grote gaap gaat hij naast de fiets zitten. Zijn staart verradt dat zijn verveeldheid gespeeld is. Tess loopt naar de voordeur van de buurvrouw, tilt een bloempotje op en vindt daar de sleutel.

Als ze binnenkomt komen de twee katten van mevrouw Willemse op een holletje op haar af.

'Hallo dames, klaar voor wat lekkers?' vraagt Tess aan de beestjes. Snel vult ze de bakjes en geeft de twee een aai. Gehaast gaat ze weer naar buiten, draait de deur op slot en stopt de sleutel in haar zak. Aan het piepje op haar telefoon te horen komt er een bericht binnen.

Tess, ik vind het niet tof dat je de verbinding verbreekt als jij en ik aan het praten zijn.

Ze kijkt ernaar en fronst haar wenkbrauwen. Dat is dan jammer, denkt ze. Maar voor ze haar telefoon weg kan stoppen, krijgt ze weer een bericht.

Jemig Tess, je kan ook wel even reageren hoor. Ik heb toch sorry gezegd?

Tess leest het en besluit juist niet te doen wat hij wil. Ze is klaar met hem, hij zoekt het maar even uit. Hoewel ze zich niks kan herinneren van wat er die nacht is gebeurd, voelt ze instinctief aan dat het niet goed is. Maar waarom er zo'n groot stuk uit haar geheugen is, is haar een raadsel.

‘Kom Tukkie, we gaan.’ Tuk is direct weer één brok enthousiasme. Het is duidelijk dat hij zin heeft in een stuk rennen naast de fiets.

Het is ongeveer drie kilometer fietsen naar het dierenasiel. Zoals gewoonlijk maakt ze een omweg door het bos. Zodra Tuk het commando “vrij” van haar krijgt, gaat hij er als een haas vandoor. Hij zou in theorie de weg naar het asiel blind af kunnen leggen en hij is veel sneller dan Tess op de fiets, maar dat doet hij nooit. Hij blijft altijd bij het vrouwtje in de buurt en lijkt te genieten van haar aanwezigheid.

In de verte ziet hij een konijn en hij gaat er als een malle achteraan. Amper twee tellen later loopt hij alweer naast Tess op het fietspad. Alsof het konijn geen issue is geweest. Op andere honden reageert hij altijd als een onderdanige teef. Zelfs met regen gaat hij voor een andere hond op zijn rug liggen. Tess neemt hem altijd mee naar het werk en dat gaat prima.

Haar baas, Norbert, is ook gek op Tuk. Hele verhalen vertelt hij tegen de hond, alsof hij elk moment een reactie terug kan verwachten.

Tess denkt terug aan hoe het begon bij het asiel: Sinds jaar en dag werkt ze er nu. Het asiel ligt in het bos en is alleen via een lange beukenlaan te bereiken. Het voelt als haar tweede thuis en inmiddels is ze Norberts rechterhand geworden. Hij is een oudere

man, die net zoals zij leeft voor de dieren. Hij woont in het vrijstaande huis achter het asiel.

Hij heeft er nooit een geheim van gemaakt dat hij van haar is gaan houden als een dochter. Hij heeft haar leren kennen als een rustige, stille vrouw. Ze heeft hem geleerd dat ze een gesloten boek is en wegrent als je vragen gaat stellen. Norbert moet erin blijven geloven dat ze hem in vertrouwen zal nemen als dat nodig is. Vroeger runde hij met zijn vrouw Rietje het asiel. Rietje is echter een paar jaar geleden overleden en daardoor wilde Norbert het asiel van de hand doen.

Na haar dood was alles ineens anders. Hij kon er maar moeilijk mee omgaan. Steeds als hij met zijn wandelstok over zijn domein schuifelde werd hij overvallen door een gevoel van weemoed en onrust. Hij had Tess in vertrouwen genomen over zijn gevoelens. Hij had gezegd dat hij er afstand van wilde doen, maar hij voelde dat hij daarmee de dieren in de steek zou laten. Iets wat Rietje afschuwelijk zou hebben gevonden.

Ze herinnert zich hoe zij met de oplossing was gekomen: Norbert zou haar de vrije hand kunnen geven en de dagelijkse beslommingen aan haar kunnen overlaten. Dan kon ze hem veel werk uit handen nemen en zou Rietjes wens toch nog vervuld worden. Ze kan zich vergissen, maar volgens haar heeft hij er geen moment spijt van gehad. Het kleine team is op elkaar ingespeeld en iedereen accepteert haar gelukkig als bedrijfsleidster. Hoewel ze met iedereen wel een klik heeft, bespreekt ze haar persoonlijke issues niet op het werk. De keren dat ze iets gedeeld heeft zijn op één hand te tellen. Haar collega's hebben een gezonde interesse in elkaar en in haar. Nieuwsgierig kan je ze bepaald niet noemen. De meesten weten volgens haar niet eens iets af van haar duistere verleden. Wat je niet benoemt is er niet. Norbert en Max zijn de enige mannen in haar leven waarbij ze zich kan ontspannen. Dat Max gay is maakt hem voor haar "veilig", maar ook onbereikbaar.

Drie jaar geleden is Max bij het team gekomen. De grote man met blonde haar, dat alle kanten op piekt en een drie dagen baardje. Max is de meest rustige van de ploeg, maar schijn bedriegt. Als er een scherpe opmerking gemaakt wordt komt die meestal van hem. Samen hebben ze vaak de grootste lol op het werk, maar ook serieuze gesprekken en discussies.

Norbert staat in de speelweide van de honden als hij Tuk aan ziet komen rennen. Tuk is geen rashond, maar een mengelmoesje van...Ja van wat eigenlijk? Hij is zo grijs als een wolf. Als hij de oren van een Spaniël zou hebben dan zouden die hangen en bij elke beweging een kant op vliegen. Tuk heeft echter maar één oor. Het andere oor heeft zich nooit helemaal ontwikkeld. Onder zijn lijf zitten vier poten die groter zijn dan je zou verwachten, de poten van een Deense dog. Het klopt allemaal van geen kant, maar dat is wat Tuk zo mooi maakt.

Norbert weet dat als Tuk er is, Tess niet veel later ook zal komen. Hij opent het hek voor Tuk en het beest begroet hem zo enthousiast dat Norbert bijna onderuit gaat.

‘Hé joh, mal beest. Doe eens rustig aan met deze oude man,’ roept Norbert. Hij klopt de hond van Tess op de flanken.

‘Je bent gewoon te lief voor hem!’ zegt Tess als ze haar fiets parkeert.

‘Ook goeiemorgen, dame. Is je kapper dood?’

‘Mogge Norbert, heb je al koffie?’ mompelt ze en ze realiseert zich meteen dat ze haar haren nog niet gekamd heeft. Ze had gister haar haren in een staart gedaan en na vannacht gokt ze dat het er niet meer charmant uit ziet, wat één blik in de ruit van de deur bevestigt.

‘Zo, is het weer laat geworden gister?’

‘Nee, die leeft nog. Mijn koffiepot is geëxplodeerd.’

‘Hoe krijg je dat nu weer voor elkaar? ...Laat maar, ik denk dat

ik het al weet.’ Tess loopt achter hem aan naar de keuken.

‘Dank je.’ Als ze de mok van hem aanpakt ziet hij de beurse plekken op haar pols. Hij kijkt haar vragend aan.

‘Wat is dat?’

‘Nieuw vriendje die de regels nog even uitgelegd moet krijgen.’

‘Hij maakt toch geen misbruik van je, hè Tess?’

‘Die kans krijgt hij niet meer. Ik heb hem gemeld dat hij de grens heeft overschreden en dat het wat mij betreft hier stopt.’

‘Nou, ik hoop voor je dat hij het begrijpt. Pas je wel op meisje? In deze tijd kan je geen vent vertrouwen.’ Norbert kijkt haar zo ernstig aan dat ze er bijna van in de lach schiet.

‘Ik zal oppassen. Ik heb hem de achterdeur al gewezen.’

‘Je snapt me niet, meisje... Je bent mooi, bloedmooi zoals ze soms zeggen. Sommige mannen zullen geen nee kunnen aanvaarden en ik heb mijn bedenkingen bij Machiel.’

‘Huh? Ken jij Machiel dan?’

‘Ik kende vroeger zijn opa en zijn vader, beide geen vriendelijke jongens. Een appel valt niet ver van de boom, Tess. Pas op!’

De woorden van Norbert zijn raak geweest, maar zoals altijd heeft ze het snel van zich afgeschud. Machiel heeft weer diverse voicemailberichten ingesproken en appjes gestuurd. Sommigen berichten zijn een smeekbede om vergeving, andere klinken zuur en verbitterd.

Alsjeblieft Tess. Laten we erover praten.

Ik mis je.

Sorry.

Verdomme Tess, waarom doe je zo?

Ik hoop dat je trots bent op jezelf.

Ik kan niet zonder jou! Tess alsjeblieft.

Zal ik naar je toe komen om te praten?

Ze zal moeten uitvogelen hoe ze hier mee om moet gaan. Gelukkig is ze niet bang. Ze kan hem aan en als het haar te gortig wordt dan zal ze hem aanpakken. Voor nu laat ze hem. Vol overgave stort ze zich op het werk waar ze zo van is gaan houden.

‘Tess...wacht even! Mag ik met je meelopen?’ hoort ze haar collega Anke haar toeroepen. Tess wil net het bos ingaan voor een wandeling met vier honden.

‘Eh...ja waarom niet?’ Anke heeft twee honden bij zich en die lijken haar vooruit te trekken.

‘Het is zo’n heerlijk weer en ik moet even uit de buurt blijven van Pierre en Jan Willem. Ze hebben hun ADHD uurtje...’ Tess schiet in de lach en haar gedachten gaan naar de twee neefjes die stapelgek op Anke zijn, maar haar met regelmaat tot wanhoop drijven. Ze gaan gelukkig nooit te ver en volgens haar vindt Anke het alleen maar leuk. Zolang ze die twee maar niet hoeft te corrigeren. Ze moet het nog meemaken dat Anke ze een pedagogisch verantwoorde reprimande geeft.

‘Oh is het weer zover?’

‘Ja, ze zijn me de hele ochtend al aan het uitdagen, ik moet even op adem komen.’ Anke kijkt Tess vanuit haar ooghoek even aan. ‘Gaat het vandaag?’

‘Ja, hoor. Oh kijk! Hier zijn de wilde zwijnen goed bezig geweest.’ Tess wijst op een stuk omgeploegd gras langs het pad. Tot Tess’ opluchting begrijpt Anke, dat ze er niet over wil praten

en zwijgend, elk met hun eigen gedachten, lopen ze verder.

Gelukkig kan Tess zichzelf zijn bij Anke en heeft Anke ook een hekel aan praten om de stilte te verdrijven. Soms is samen lopen en je in stilte verwonderen over de pracht van de natuur net zo lekker. Het is ook een hele welkome afwisseling als Jan Willem en Pierre al de hele ochtend aan het stuiten zijn geweest.

‘Tess, heb je door dat je telefoon de hele tijd gaat?’ Anke kijkt naar de broekzak van Tess om aan te duiden dat daar het geluid vandaan komt.

‘Ja, ik weet het. Ik heb er even geen zin in.’

‘Oh dat heb ik ook vaak. Soms heb ik zo geen zin in een gesprek, dan druk ik iemand weg en dan gaan ze appen. Zo irritant!’

‘Ja, zoiets en nu heb ik zo’n moment.’

‘Heel goed dame, baas blijven over je eigen telefoon. Als het echt belangrijk is bellen ze wel terug.’ Helaas heeft Tess haarfijn door wie haar aan het appen is. Ze hoopt maar dat ze geen problemen gaat krijgen met Machiel. Meteen drukt ze deze gedachte weg door te denken dat hij pas een probleem wordt als zij toestaat dat hij een probleem wordt.

Als ze terugkomen en de honden in hun kennels hebben gedaan gaat Anke weer naar haar plekje in de ontvangstruimte en Tess maakt zich op voor de laatste wandeling van de dag. Ze is vermoeid en zou het liefst nu even haar ogen dicht doen. Toch staat ze alweer klaar om met de volgende hond uit te gaan. Het is dagelijkse kost voor haar in het asiel waar ze werkt. In gedachte verzonken haalt ze de riem van de hond van de haak.

‘Kom lelijkerd, we gaan even een stukje lopen.’

Inka

Ik zat aan de keukentafel mijn huiswerk te doen. Mama was aan het koken en schoonmaken tegelijk. Even keek ik op en zag dat ze er slecht uitzag. Ze had haar haren in een simpel knotje gedaan en er piekten hier en daar lokken haar los rond haar gezicht. Haar gezicht zag grauw en ze had wallen onder haar ogen. Het leven in ons huis tekende haar en toch bleef ze mijn prachtige mooie moeder. Die dag lukte het haar wat liefs tegen me te zeggen en af en toe maakte ze zelfs een grapje. Hoewel mijn moeder nooit ingreep hield ik met heel mijn verrotte ziel van haar. Waarom wist ik niet. Misschien was het omdat ik uit haar ben ontstaan. De onbrekbare band tussen moeder en dochter voelde ik niet. Waarschijnlijk omdat ik haar tegelijkertijd ook heel laf vond. Ze had iets. Haar schoonheid was niet te evenaren, zo mooi was ze. Haar haren glommen als honing. De geur van haar huid was betoverend. Het is net als een mandarijntje. Als je één keer de geur van een mandarijntje hebt geroken, dan vergeet je die geur nooit meer. Ik zal nooit meer de geur van mijn moeder vergeten.

Als pap en Alex niet thuis waren dan was ze ook een lieve moeder voor ons. Ik heb alleen nooit begrepen waarom ze mij niet opgepakt heeft en is gevluht. Wat ze vooral deed was huilen. Het stiekeme huilen dan, want het mocht vooral niet opgemerkt worden door pap. Ik heb haar eigenlijk meer huilend gekend dan vrolijk. Ik denk dat mama niet gelukkig was.

De deur van de bijkeuken vloog open. Ik zag haar verstijven. De aardappel, die ze aan het schillen was, liet ze van schrik uit haar handen vallen. Het ding liet het water in de pan opspatten. Ze keek niet opzij om te zien wie er binnenkwam. Stil keek ze voor zich uit. Het volgende moment klapte de achterdeur met veel geluid dicht in het slot en er viel iets op de grond.

Nu nam ze wel de moeite om te kijken en ze groette Alex, die zojuist thuis was gekomen. Snel analyseerde ik waar iedereen was. Lieke was naar tennis en Tess was bij een vriendinnetje spelen. Ik hoefde niet lang na te denken om te beseffen dat ik vandaag de sjaak zou zijn. Zo geruisloos en onzichtbaar mogelijk probeerde ik mijn huiswerk af te maken. Natuurlijk had ik het al lang af, maar ik probeerde het te rekken, bang om het aandachtspunt te worden van mijn grote broer. Het lukte me niet. Alex kwam naast me zitten en vroeg wat ik aan het doen was.

‘Mijn huiswerk,’ fluisterde ik.

‘En jij denkt dat jouw huiswerk me interesseert?’ vroeg hij fluisterend op dezelfde toon als dat ik had gedaan. Voorzichtig klapte ik mijn boeken dicht en schoof ze één voor één in mijn schooltas alsof het kostbare schatten waren. Ik deed niet alsof. De boeken waren wel degelijk schatten voor mij. Door het lezen van boeken kon ik even vluchten uit de werkelijkheid. Of het nu schoolboeken waren, boeken uit de bieb...zelfs de gouden gids zou mij genoeg ruimte geven om even te vluchten uit de werkelijkheid. Mijn werkelijkheid was zo afschuwelijk dat ik alleen tot rust kwam als ik een boek las. Ik had twee angsten. Op nummer één stond mijn broer Alex en op nummer twee mijn vader, mijn papa. De man die me zou moeten beschermen voor al het kwaad in de wereld en vooral tegen Alex. Meestal was papa te dronken om ook maar iets tegen Alex in te brengen. Vaak was papa dronken én boos. Hij maakte dan alles kapot en als hij mama in de gaten kreeg, dan pakte hij haar aan. Als kinderen hadden we

snel genoeg door wanneer mama geen slaag meer kon hebben. Soms, als we ons moedig voelden, sprongen we ertussen. Meestal betekende het dat hij nog bozer werd en zijn furie op ons botvierde. Als we als drie meiden zouden gaan knokken dan zouden we wel een kans maken.

Lieke was niet van plan om klappen te krijgen en wist ons altijd naar voren te duwen. We waren beslist geen zes handen op één buik. Nee, het was ieder voor zich. En als we de kolenschoppen van papa konden ontwijken, dan liepen we vaak alsnog in de klauwen van Alex. Hij wachtte als een roofdier in het donker om op zijn manier toe te slaan.